

La Comédiathèque

Penkt Adienis, 13-0Ji

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Šios pjesės tekstą galima atsisiųsti nemokamai.

Tačiau teisė viešai statyti kūrinį yra susijusi su privalomu autoriniu atlyginimu, kuris yra teisingas atlygis už autoriaus darbą. Nesvarbu, ar esate mėgėjų, ar profesionali teatro trupė, prieš statydami pjesę turite gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą už spektaklio rodymą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Penktadienis, 13-oji

Jean-Pierre Martinez

Vertė ir adaptavo pats autorius Jean-Pierre Martinez

Jérôme'as ir Christelle pasikvietė vakarienės draugų porą. Tačiau moteris atvyksta viena, visiškai sugniuždyta. Ji ką tik sužinojo, kad lėktuvas, kuriuo jos vyras grįžo į Paryžių, nukrito į jūrą. Laukdami žinių kartu su galbūt jau našle ir mėgindami sužinoti, ar jos vyras yra tarp išgyvenusiujų, Jérôme'as ir Christelle sužino, kad laimėjo ypatingą penktadienio, 13-osios, loterijos prizą. Nuo šiol jų šūkis vienas: „tik nerodyk džiaugsmo“.

Šį audringą vakarą jų laukia daugybė netikėtų posūkių...

VEIKĖJAI

Jérôme

Christelle

Nathalie

Patrick (pasirenkamas vaidmuo)

*Yra šios pjesės versijų, skirtų
2 vyrams ir 1 moteriai, 3 vyrams arba 3 moterims.*

© La Comédiathèque

Madingo paryžietiško bohemiško buto svetainė. Prie galinės sienos ant grindų atremtas avangardinis paveikslas. Visa kita jau sukrauta į dėžes. Kampe – girliandomis papuošta Kalėdų eglutė. Scenoje nieko nėra. Suskamba telefonas, pasigirsta atsakiklio žinutė:

Jérôme (*balsas už scenos*) – Sveiki! Jūs paskambinote Jérôme'ui ir Christelle. Šiuo metu esame trumpam sulaikyti Finansinių nusikaltimų policijoje dėl mokesčių sukčiavimo, bet po signalo galite palikti žinutę. Perskambinsime vos tik mus paleis. Kalbėkite, klausomės...

Pyptelėjimas, po jo – žinutė:

Patrick (*balsas už scenos*) – Jo, sveiki, čia Patrick. Kaip laikotės? Kvailas klausimas, juk negalit atsakyti... Žodžiu, dėl šio vakaro viskas galioja, tik...

Įeina Jérôme'as, vienoje rankoje nešinas pigaus prekybos centro maišeliu, po pažastimi – bagetė. Rankos užimtos, todėl telefono jis nekelia ir tiesiog klausosi žinutės toliau.

Patrick (*balsas už scenos*) – ...atvyksim maždaug pusę devynių. Mano lėktuvas leidžiasi Paryžiaus Bovė (Beauvais) oro uoste – pigių skrydžių oro uoste netoli Paryžiaus. Kol autobusu pasieksiu miestą, užvešiu namo lagaminą ir su Nathalie vėl sėsime į automobilį... Beje, ačiū už lagaminą. Ta proga jį jums ir gražinsiu. Na, iki! Ir per daug nesiplėšyk, gerai? Čia tik draugų vakarienė...

Jérôme'as nuneša pirkinius į virtuvę ir grįžta su pigiausio stalo vyno kanistru. Nusivelka lietpaltį, iš spintelės išsiima vyno grafiną. Atidaro kanistrą, į grafiną įstato piltuvėlį ir pripila vyno. Įeina Christelle.

Christelle – Labas! Kaip sekasi?

Jérôme – Patrick skambino. Jie šiek tiek vėluos.

Christelle – Tuo geriau, mes ir patys dar ne visai pasiruošę...

Ji nusivelka paltą.

Christelle – Čia ledynmetis ar kas? Viduje dar šalčiau negu lauke...

Jérôme – Išjungiau šildymą. Juk turim taupyti, ne?

Christelle pagaliau pastebi, ką jis daro.

Christelle (*nustebusi*) – Ką čia darai?

Jérôme – Kaip matai, perpilu vyną į grafiną. Sako, prieš geriant jam reikia truputį pakvėpuoti. Tada skanesnis.

Christelle – Gal tada nereikėjo tiek išlaidauti puikiam derliui... Jei jau rinktis, mieliau taupyčiau vynui, o ne šildymui...

Jérôme – Čia stalo vynas. Neklausk, iš kokio krašto. Bent jau ne iš Europos Sąjungos. Euras dvidešimt keturi už litrą nuolaidų prekybos centre. Kalėdinė akcija...

Christelle – Tai kam jį pili į grafiną?

Jérôme (*ironiškai*) – Taip patarė to prekybos centro someljė. Kad šis taurus nektaras atskleistų visas raudonųjų vaisių ir vanilės natas. Su vos juntamu vynuogių poskoniu... (*Vėl rimtai*) O kaip tu norėtum? Statyti kanistrą tiesiai ant stalo?

Christelle – Aišku...

Jérôme – Be to, tokiam marmalui tik į naudą truputį prasivėdinti. Pigus vynas kaip vanduo iš čiaupo: prieš geriant geriau leisti jam nusistovėti. Kad nuodingos dujos išgaruotų, o sunkieji metalai nusėstų ant dugno...

Christelle – Produktus nupirkai?

Jérôme – Paėmiau šaldytą artišokų pyragą. Reikės tik atitirpinti.

Christelle – Artišokų pyragą?

Jérôme – Irgi buvo akcija... Su salotomis sueis...

Christelle – Gerai, paruošiu užkandžius ir gėrimus.

Christelle ima dėtioti taures.

Christelle – Buvai užimtumo tarnyboje?

Jérôme – Aha...

Christelle – Ir?

Jérôme – Pasiūlė praktiką...

Christelle – Praktiką...?

Jérôme – Pas restoratorių.

Christelle – Puiku... Juk norėjai dirbti restorane, ne?

Jérôme – Ne pas restoratorių. Pas restauratorių. Paveikslų...

Christelle – Paveikslų restauratorių? Bet juk baigei viešbučių ir restoranų mokyklą!

Jérôme – Užimtumo tarnyba... Matyt, supainiojo.

Christelle – Bet tu pasakei, kad esi virtuvės šefas. Ką jie atsakė?

Jérôme – Kad šiais laikais reikia būti universaliam...

Christelle – Neįtikėtina. Prieš atleidžiant vadovavai visai virėjų komandai viešbutyje. O ką vadovausi pas paveikslų restauratorių?

Jérôme – Paveikslams... Bet nesijaudink, namuose vis tiek liksiu tavo vyriausiasis virėjas.

Christelle – Kvailys. Ir nuėjai?

Jérôme (*atsisukdamas į paveikslą*) – Ta proga paprašiau įvertinti ir mūsų paveikslą...

Christelle – Aha... Tą teplionę, kurią prieš dešimt metų už beprotiškus pinigus nupirkai iš savo draugo dailininko...

Jérôme – Tai buvo iškart po pirmojo jo bandymo nusižudyti... Norėjau padėti. Ir pagalvojau, kad vertė gali tik kilti...

Christelle – Jei bent šildymo sąskaitą padengtų... Tai kiek restauratorius įvertino šį šedevrą?

Jérôme – Gerą šimtą eurų...

Christelle – Tu už jį sumokėjai tūkstantį penkis šimtus!

Jérôme – Bet matei, kaip Van Gogho paveikslų kainos šovė į viršų po jo mirties?

Christelle – Blieka tikėtis, kad tavo tapybos genijui pavyks nusižudyti anksčiau, negu mes čia sušalsim... Net rėmas pabrangti negali – jo išvis nėra...

Jérôme – Tokia jau šiuolaikinės tapybos bėda...

Christelle – Tikiuosi, Patrick bent grąžins tuos tūkstantį eurų, kuriuos jam taip dosniai paskolinai. Galėtume sumokėti už sandėlį, kol sulauksime savivaldybės žadėto nebrangaus būsto... Beje, kalbėjai su juo?

Jérôme – Su kuo?

Christelle – Su Patrick! Apie mūsų tūkstantį eurų!

Jérôme – Nežinau, ar dabar tinkamas metas... Jam irgi nelengva. Jo įmonė iš prestižinio biuro Paryžiuje perkėlė jį dirbti į klientų aptarnavimo centrą Miulūze, rytų Prancūzijoje. Įsivaizduoji? Miulūze! Anksčiau jis buvo personalo direktorius La Défense, garsiajame Paryžiaus verslo rajone... O Nathalie su savo puse mokytojos etato irgi ne milijonus uždirba...

Christelle – O aš darbe dirbu už tris puses etato! Ir vis tiek neužtenka sąskaitoms apmokėti!

Jérôme – Gerai, šį vakarą pasakysiu...

Suskamba telefonas.

Christelle – Turbūt jie... (*Atsiliepia.*) Klausau...? Labas vakaras, Nathalie, kaip tu? Aha... Ne, ne, jokių problemų... Gerai, laukiam tavęs... Iki, Nathalie... (*Padedą ragelį.*) Čia buvo Nathalie...

Jérôme – Nežinau kodėl, bet vos pakėlei ragelį ir pasakei „labas vakaras, Nathalie“, iškart įtariau, kad tai ji...

Christelle – Patricko lėktuvas vėluoja, todėl ji atvažiuos viena automobiliu...

Jérôme – O jis?

Christelle – Paliko jam balso žinutę, kad iš oro uosto važiuotų tiesiai čia. Matyt, aperityvą pradėsime be jo...

Jérôme – Ir kam jam išvis reikėjo skristi iš Miulūzo...

Christelle – Na... Su pigių skrydžių bendrovėmis kartais skrydis su keistu persėdimu išeina pigiau už tiesioginį traukinį...

Jérôme'as prieina ir apkabina ją.

Jérôme – Viskas bus gerai. Išsikapstysim.

Christelle – Žinoma... Kol esam dviese, nieko labai blogo mums negali nutikti, tiesa?

Jérôme – Verčiau su tavimi gersiu pigų stalo vyną, negu su bet kuo kitu – „Veuve Clicquot“ šampaną.

Christelle – Jaučiu, sėkmė tuoj atsisuks į mus. Kalėdos ant nosies. Ir šiandien juk penktadienis, 13-oji, ne?

Jérôme – Gal laimėsime loterijoje.

Christelle – Mes net nežaidžiam...

Jérôme – Nusipirkau bilietą kioske, kai buvom nuvažiavę aplankyti tavo mamos Normandijoje... Pažymėjau savo registracijos užimtumo tarnyboje numerį...

Christelle – Iškart pasijutau ramiau...

Jie pasibučiuoja.

Jérôme – O Nathalie? Ji jau pakeliui?

Christelle – Jau ketvirtį valandos suka ratus apačioje ir ieško, kur pastatyti automobilį...

Jérôme – Na, šiame Paryžiaus rajone tokiu metu...

Christelle – Jei jie turėtų mažą miesto automobilį kaip mes, o ne tą milžinišką „Mercedes“ visureigį, jai būtų lengviau prisiparkuoti...

Jérôme – Jie turi du vaikus. Į mūsų mažą automobilį keturiese netilptų.

Christelle – Galėtų tenkintis paprastu šeimos automobiliu! Maniau, jiems sunku su pinigais...

Jérôme – Jai pirmiausia reikėtų išmokti statyti automobilį lygiagrečiai...

Christelle ima dėlioti butelius. Suskamba durų skambutis.

Christelle – Matai, be reikalo šmeižei... Vis dėlto prisiparkavo... Atidarysi?

Jérôme'as eina atidaryti.

Jérôme – Labas, Nathalie! Kas tau? Visa balta... Atrodai lyg būtum pamačiusi numirėlį...

Nathalie įeina kartu su Jérôme'u. Rankoje laiko šampano butelį ir atrodo visiškai sugniuždyta.

Nathalie (verkdama) – Net neįsivaizduoji, kaip tiksliai pasakei...

Christelle išsigandusi prieina.

Christelle – Nathalie, kas atsitiko?

Nathalie – Jau ruošiausi išjungti radiją ir lipti iš automobilio. Kaip tik buvo žinios. Patricko lėktuvas nukrito į jūrą...

Jérôme – Į jūrą?

Christelle – Tikrai jo lėktuvas?

Jérôme – Jis skrido į Paryžių...

Nathalie – Pigių skrydžių bendrovė, reisas iš Miulūzo į Paryžiaus Bovė oro uostą su persėdimais Briuselyje ir Londone. Per radiją pasakė reiso numerį ir bendrovę. Nėra jokių abejonių. Lėktuvas dingo virš Lamanšo sąsiaurio...

Nathalie pravirksta. Jérôme'as ir Christelle bejėgiškai susižvalgo.

Christelle – Klausyk, gal dar suras...

Jérôme – Lamanšas juk ne vandenynas...

Christelle – Gal pilotui pavyko nutupdyti lėktuvą ant vandens...

Jérôme – Tarp dviejų tanklaivių...

Christelle – Būna ir taip...

Jérôme – Retai, bet būna...

Nathalie – Jūs taip manot...?

Christelle – Ką sakė per radiją? Ar sakė, kad nėra išgyvenusiųjų?

Nathalie – Kol kas nežino...

Christelle – Matai!

Jérôme – Be to, lėktuvas vis tiek yra saugiausia transporto priemonė pasaulyje! Pagal statistiką, skrendant tikimybė žūti – viena iš milijono. Maždaug tokia pati kaip laimėti loterijoje, taigi...

Christelle pažvelgia į jį pasibaisėjusi.

Nathalie (*palūžusi*) – Ir būtinai turėjo nutikti Patrickui... Sakiau jam neskristi penktadienį, 13-ąją...

Jérôme – Na, vis tiek tai tik Lamanšas... Bent juodąsias dėžes suras...

Nathalie vėl pravirksta.

Nathalie – Dieve mano, ką aš be jo darysiu? Du vaikai, būsto paskola...

Jérôme'as ir Christelle bejėgiškai susižvalgo, nežinodami, ką sakyti.

Nathalie (*graudžiai*) – Ir dar likom jums skolingi tūkstantį eurų...

Christelle – Ką tu kalbi? Dabar visai ne apie tai!

Nathalie paduoda Jérôme'ui atsineštą šampano butelį.

Nathalie – Atsinešiau šampano, norėjau jums padėkoti. Jei būčiau žinojusi...

Jérôme – „Veuve Clicquot“... Našlės Clicquot šampanas... Na, čia jau nepagailėjęt...

Nathalie – Čia košmaras... Pasakykit, kad tai netiesa!

Jérôme – Tik ne pokštas, gerai?

Christelle perveria jį žvilgsniu.

Christelle – Ateik, sėskis. Įjungsim televizorių, gal bus naujienų, gerai?

Christelle įjungia televizorių. Kaip tik reklama.

Pranešėjas (*balsas už scenos*) – Žinote, kuo skiriasi šie du karstai? Kaina! Mūsų prekybos centre – nes gyvenimas ir taip pakankamai brangus... (*Christelle perjungia kanalą.*) Liūtai, šiandien tikrai ne jūsų diena...

Nathalie – Aš Liūtas...

Pranešėjas (*balsas už scenos*) – Venkite kelionių...

Christelle – Bet juk ne tu buvai lėktuve...

Pranešėjas (*balsas už scenos*) – O jei kelionės išvengti negalite, verčiau rinkitės traukinį, o ne lėktuvą...

Nathalie – Patrick irgi Liūtas...

Christelle – Geriau įjunkim radiją...

Pranešėjas (*balsas už scenos*) – ...60 milijonų eurų. Tiek gaus ypatingo penktadienio, 13-osios, loterijos tiražo laimėtojas. Burtai – po akimirkos... (*Christelle perjungia stotį.*) Vis dar nėra žinių apie „Travel Discount Airways“ 32B reisą iš Miulūzo į Paryžiaus Bovė oro uostą per Briuselį ir Londoną...

Nathalie – Matot, tai tikrai jo reisas...

Pranešėjas (*balsas už scenos*) – Pranešama, kad pilotas perdavė nelaimės signalą prieš pat lėktuvui dingstant iš radarų ekranų. Apie naujausias žinias informuosime nedelsdami...

Christelle išjungia radiją.

Christelle – Reikia palaukti... Kol kas nieko daugiau negalim padaryti... Įpilsiu tau ko nors, gal truputį atsigausi.

Jérôme – Tik ne šampaną dabar atidarinėsim...

Nathalie (*pastebėjusi grafiną*) – Išgersiu vyno. Jis jau atidarytas...

Christelle – Tikrai nenori ko nors kito?

Nathalie – Tiks, tikrai...

Jérôme'as įpila vyno ir paduoda Nathalie. Ji vienu mauku išgeria, o kiti du neramiai žiūri.

Nathalie (*Jérôme'ui*) – Matai, po to, kas atsitiko, viskas prarado skonį... Net gero vyno nebesugebu įvertinti...

Jérôme – Aha...

Nathalie – Dieve mano, mama!

Christelle – Ji irgi buvo lėktuve?

Nathalie – Vaikai pas ją. O jeigu jie žiūri televizorių...

Nathalie skubiai surenka numerį telefone.

Nathalie – Alio, mama? Taip, žinau, jau girdėjau... Vaikai bent ne prie televizoriaus? Jau miega? *(Su palengvėjimu atsidūsta.)* Ne, dabar tikrai nenoriu apie tai kalbėti... Perskambinsiu, gerai? Klausyk, užuojautą pasilaikyk vėlesniam laikui... Jis dar nemirė, ar ne? Taip, tikėtina, bet dar neaišku, tai jei gali... Tu jo niekada nemėgai... Kiek kartų man sakei, kad jis ne man... Kad galėjau susirasti geresnį... Velnias!

Nathalie įsiutusi padeda telefoną. Jérôme'as ir Christelle žiūri į ją kiek nejaukiai ir užjaučiamai.

Nathalie – Ji niekada negalėjo pakęsti Patricko... Esu tikra, giliai širdyje ji net džiaugiasi...

Christelle – Nagi, nekalbėk taip...

Nathalie – Mūsų vestuvių dieną ji pasakė, kad tėvas serga, ir dėl to neatėjo į ceremoniją...

Jérôme – Bet tavo tėvas iš tikrųjų sirgo, ne? Jis po kelių mėnesių mirė...

Nathalie – Taip, tą pačią dieną, kai gimė Maxime'as... Tyčia, kad mane suerzintų...

Christelle – Gal atnešti raminamųjų?

Nathalie – Atsiprašau, kad jus tuo apkraunu... Nenoriu sugadinti jums vakaro. *(Atsisloja.)* Geriau eisiu...

Christelle – Nathalie! Mes juk draugai, ne? Kam tada draugai, jei negali į juos atsiremti tokią akimirką?

Nathalie *(vėl atsisėsdama)* – Žinojau, kad galiu jumis pasikliauti... Ir prisipažinsiu, nenoriu viena sėdėti namie prie eglutės, prilipusi prie radijo ir laukti nuosprendžio...

Jérôme – Gal reikėtų paklausti, ar nėra naujienų...

Nathalie – Nežinau, ar noriu žinoti... *(Pauzė.)* Gerai, įjunk...

Christelle – Gerai.

Christelle vėl įjungia radiją.

Pranešėjas *(balsas už scenos)* – ...Virš paieškos zonos skrendantys lėktuvai pastebėjo didelę degalų dėmę vandens paviršiuje. Kol kas nežinoma, ar ji iš „Travel Discount Airways“ lėktuvo, kuris prieš maždaug valandą nukrito Lamanšo sąsiauryje. Laukiame tiesioginio ryšio su mūsų reporteriu, esančiu viename iš gelbėjimo sraigtasparnių... O dabar, be jokio perėjimo – loterijos rezultatai...

Nathalie – Žibalo dèmè... Vadinasi, lėktuvas tikrai nukrito... Kaip ten galėjo likti gyvų...?

Jérôme'as ir Christelle nežino, kuo ją paguosti.

Pranešėjas (balsas už scenos) – ...Laimingi skaičiai: 1, 5, 2, 7, 9, 6, papildomas skaičius – 10...

Jérôme'as sustingsta.

Christelle – Jei pilotui pavyko nutupdyti lėktuvą ant vandens, kai kurie keleiviai galėjo išlipti prieš jam nugrimztant...

Pranešėjas (balsas už scenos) – Laimėtojas gaus net 60 milijonų eurų. Suma, leidžianti į ateitį pažvelgti...

Christelle išjungia radiją.

Jérôme – Tai...

Nathalie – Kas?

Jérôme – Ne, nieko...

Christelle – Juk esi skridusi. Prisimink, ką prieš pakilimą aiškina skrydžio palydovės. Automatiškai iškrentančios deguonies kaukės, gelbėjimosi liemenės po sėdynėmis, avariniai išėjimai, pripučiami nusileidimo takai... Pavoju viskas numatyta...

Jérôme'as nepastebimai išsitraukia iš kišenės savo užimtumo tarnybos kortelę ir į ją pažvelgia.

Nathalie – Skrydžio palydovės... Žiūrėti į jas Patrick žiūri. O klausytis, ką jos sako... Juk žinai vyrus...

Jérôme – Po velnių!

Nathalie – Va, Jérôme, pavyzdžiui. Tu žinai, ką jos sako?

Jérôme'as užkluptas nepasiruošęs.

Jérôme – Ką? Kas?

Nathalie (Christelle) – Matai... Ką ir sakiau...

Christelle (Jérôme'ui) – Ką skrydžio palydovė sako prieš pakilimą? Jeigu salone... sumažėtų slėgis.

Jérôme (visai prarasdamas savitvardą) – Na... parašutai po sėdynėmis, vamzdelis kvėpuoti nukrenta iš lubų, plaukmenys pirštinių dėžėje ir visa kita?

Christelle priekaištingai žvilgteli į Jérôme'ą.

Christelle (Nathalie) – Ir tau niekas neskambino?

Nathalie – Patrick turbūt jau Lamanšo dugne. Kaip jis tau paskambins?

Mintimis visai kitur esantis Jérôme'as vėl įjungia televizorių.

Pranešėjas (*balsas už scenos*) – Primename: šio ypatingo penktadienio, 13-osios, tiražo laimingi skaičiai – 1, 5, 2, 7, 9, 6. Papildomas – 10. Prizas – 60 milijonų eurų...

Jérôme'as dar kartą patikrina savo užimtumo tarnybos kortelę.

Jérôme – Po velnių...

Christelle išjungia televizorių.

Christelle – Ne, turėjau omeny... Tokiais atvejais juk būna psichologinės pagalbos tarnyba... Jie susisiečia su artimaisiais... Palaiko... Ir visa kita...

Jérôme (*Christelle*) – Galiu tau kai ką pasakyti?

Christelle – Ką?

Jérôme – Tarp keturių akių...

Suskamba Nathalie mobilusis.

Christelle – Matai, turbūt jie...

Nathalie – Nežinau, ar noriu sužinoti...

Telefonas tebeskamba.

Christelle – Nori, kad atsilieptčiau už tave?

Nathalie – Taip, prašau...

Christelle atsiliepia.

Christelle – Klausau... Taip... Ne... Aha, supratau... Tikrai? Ne, ne... Taip, žinoma, labai džiaugiamės. Gerai, ačiū...

Christelle padeda telefoną.

Nathalie – Na?

Christelle (*apstulbusi*) – Skambino tavo ginekologas... Dėl kraujo tyrimo...

Nathalie – Ir?

Christelle – Na... Tu tikrai nėščia...

Nathalie (*sugniuždyta*) – Dieve mano...

Christelle – Įpilti dar vyno?

Nathalie – Taip, ačiū...

Christelle vėl pripildo Nathalie taurę.

Jérôme (*Christelle*) – Klausyk... Man būtinai reikia tau kai ką pasakyti...

Christelle (*Jérôme'ui*) – Tau atrodo, kad dabar tinkamas metas?

Jérôme – Tai labai svarbu, patikėk...

Nathalie žvilgsnis užkliūva už paveikslo.

Nathalie – Keistas tas jūsų paveikslas, nemanot...?

Christelle – Na... Taip, truputį...

Christelle paduoda jai taurę.

Nathalie – Kas jį nutapė, turbūt buvo rimtai prislėgtas. (*Jérôme'ui*) Tavo draugas?

Jérôme – Taip... Na, lyg ir. Man regis, vengras.

Nathalie – Aha, matosi. (*Jérôme'ui*) Nusižudė?

Christelle – Dar ne, deja...

Nathalie vienu mauku išgeria.

Nathalie (*Christelle*) – Įpilk dar...

Christelle – Gal tau vis dėlto nereikėtų tiek gerti. Tavo būklėje...

Jérôme (*nežinodamas, ką sakyti*) – Tai... vadinasi, laukiesi džiugaus įvykio?

Christelle žvilgsniu jį nužudo.

Jérôme (*Christelle*) – Man tikrai reikia su tavimi pasikalbėti...

Nathalie – Tu teisi, man sukasi galva. Išėisiu į balkoną įkvėpti oro.

Christelle – Nori, kad eičiau kartu?

Nathalie – Ačiū. Noriu pabūti viena...

Christelle – Gerai.

Nathalie išeina į balkoną. Jérôme'as nekantriai laukia, kol ji pradingsta.

Jérôme – Niekada neatspėsi, kas mums nutiko...!

Christelle (*mintimis kitur*) – Nėščia... Įsivaizduoji?

Jérôme – Tu nėščia? Juk tai nuostabu! Matai, dar prieš penkiolika minučių būčiau tai priėmęs kaip stichinę nelaimę. O dabar į viską žiūriu iš gerosios pusės. Žinai kodėl?

Christelle – Ne aš nėščia!

Jérôme – A, ne?

Christelle – Tiesa, jūs, vyrai, tikrai nieko negirdit, kai su jumis kalba...

Jérôme – Tai kas nėščia?

Christelle – Nathalie! Įsivaizduoji? Tą pačią dieną sužino, kad vyras dingo lėktuvo katastrofoje, ir kad laukiasi jo vaiko...

Jérôme – Iš kur žinai, kad jo?

Christelle (*apstulbusi*) – Nežinau... Moteriška intuicija? Pirmi du vaikai jo, Patrick jos vyras, tai jo vardas man pirmiausia ir šovė į galvą. Kvaila, ar ne?

Jérôme – Gerai, ne apie tai kalba... Žinai ką?

Christelle – Ką?

Jérôme – Mes laimėjom!

Christelle (*žiūrėdama į balkoną*) – Dieve mano!

Jérôme – Smūgis, ar ne?

Christelle – Nathalie! Ji lipa per balkono turėklus!

Jérôme'as atsisuka ir pamato.

Jérôme – Po velnių! Kiek ji dar mus kankins... Tegul šoka ir baigta. Juk čia tik vienu aukštu virš gatvės. Smarkiai nesusižeistų...

Neklausydama jo, Christelle prieina prie lango.

Christelle – Nathalie, prašau! Nedaryk to! Pagalvok apie vaikus! Juk Kalėdos...

Nathalie – Pažadėk, kad jei nušoksiu, pasirūpinsi jais. Neleisi, kad juos paimtų socialinės tarnybos, gerai?

Christelle – Taip, pažadu...

Jérôme – Tik šito betrūko...

Christelle – Tai yra ne, nešok! (*Jérôme'ui*) Pasakyk ką nors!

Jérôme – O vaikams juk yra tavo mama, ne?

Nathalie – Geriau jau socialinės tarnybos.

Christelle – Gal reikėtų kviesti ugniagesius...

Jérôme – Gaisro juk nėra. Aš ją iš ten nukelsiu...

Nathalie – Nesiartinkit, arba šoksiu.

Christelle – Ką darom?

Jérôme – Palauk, tuoj grįšiu...

Christelle – Nepalik manęs vienos!

Jérôme'as dingsta koridoriuje.

Nathalie (*dramatiškai*) – Aš irgi nukrisiu žemyn. Kaip lėktuvas be sparnų. Eisiu pas savo Patricką...

Christelle – Ar manai, kad jis to norėtų? Turbūt norėtų, kad liktum gyva dėl vaikų. Ir įsivaizduok, jei jis iš tiesų nemirė. Paskambina į duris, o tu guli apačioje po balkonu...

Pasigirsta ne durų, o Nathalie mobiliojo telefono skambutis.

Christelle – Matai? Gal jis... Na, atsiliepk...

Nathalie (*dvejodama*) – Taip...?

Christelle (*į tą pusę, kur dingo Jérôme'as*) – Tikiuosi, ne vėl ginekologas, pranešantis, kad iš tikrųjų ten dvynukai...

Nathalie – Taip, klausau... Tikrai? Gerai. Ne, ne, nesijaudinkit. Gerai, ačiū, būsiu prie telefono...

Christelle – Kas?

Nathalie – Jie... Krizių pagalbos tarnyba...

Christelle – Ir?

Nathalie – Rado išgyvenusiujų... Patrick gali būti tarp jų...

Christelle – Juk puiku! Matai? Įsivaizduok, būtum nušokusi iš nevilties...

Grįžta Jérôme'as.

Jérôme – Taip, bent jau čiurną būtų pasitempusi...

Christelle – Nagi, nulipk... (*Jérôme'ui*) Skambino pagalbos tarnyba. Rado išgyvenusiujų...

Jérôme – Žinau...

Christelle – Girdėjai?

Jérôme – Aš jiems paskambinau.

Christelle – Ką?

Jérôme – Reikėjo kaip nors ją nulipdyti nuo turėklų...

Nathalie grįžta į kambarį.

Nathalie – Tu teisi... Reikia tikėti. Jaučiu, kad Patrick gyvas. Žinau...

Christelle perveria Jérôme'ą žvilgsniu.

Christelle – Tik per daug neįsijausk... O iš kur jie žino, kad Patrick gali būti tarp išgyvenusiujų?

Nathalie – Aptiko žmogų, įsikibusį į lagaminą. Ir jis šaukia: „Nathalie! Nathalie!“

Christelle vėl perveria Jérôme'ą žvilgsniu.

Nathalie – Iš kur jie žino, kad mano vardas Nathalie?

Christelle – Taip, man irgi įdomu...

Jérôme – Gerai, uždarau langą. Ir daugiau neprileisk jos prie jo, gerai?

Christelle – O ką jai pasakysim, jei paskambins tikroji pagalbos tarnyba?

Jérôme – Lėktuve tikrai buvo ne vienas keleivis, kurio žmona vardu Nathalie. Jau nekalbant apie meilužes...

Nathalie – Visai pamiršau pasiimti jų numerį... Norėjau paklausti, ar galėčiau nuvažiuoti ten ir prisidėti prie paieškų. Paspausiu „perskambinti paskutiniam numeriui“...

Christelle (*kategoriškai*) – Tavo vietoje to nedaryčiau...

Nathalie nustebusi.

Christelle – Jie turbūt visiškai užversti darbu. Kai tik turės tikslesnių žinių, patys paskambins...

Jérôme – Man tikrai reikia tau kai ką pasakyti.

Christelle – Sakyk...

Jérôme – Privačiai...

Christelle – Negalim jos palikti vienos. Įsivaizduok, paskambina policija pranešti apie Patricko mirtį, o ji vėl lipa per balkoną?

Jérôme – Tai einam į balkoną!

Christelle – Tu mane nuvili, Jérôme... Labai nuvili... Maniau, tau draugai svarbesni. Kalbam apie Patricką! Tavo mokyklos draugą! Ir Nathalie, mano geriausią draugę! Jie buvo mūsų vestuvių liudininkai. Galim paaukoti vieną vakarą, kad palaikytume ją nelaimėje!

Jérôme – Mes laimėjom loterijoje.

Christelle – Kiek?

Jérôme – Šešiasdešimt milijonų.

Nathalie – Vis dėlto išgerčiau dar vieną taurę. Po tiek emocijų...

Christelle (*sausai*) – Tai jau žinai, kur grafinas, ne? O gal atnešti visą kanistrą ir šiaudelių?

Nathalie tai skaudžiai priima.

Nathalie – Gerai, turbūt eisiu... Jau ir taip jums užtektinai trukdau.

Christelle susitvardo.

Christelle – Atsiprašau. Visai ne tai norėjau pasakyti. (*Vėl įpila jai vyno.*) Tiesiog visi įsitempę, ne? Tau reikia ir ko nors pavalgyti, kitaip pasidarys bloga... (*Tyliai Jérôme'ui, kol Nathalie geria*) Manau, metas jai įsiūlyti tavo artišokų pyragą...

Jérôme'as trumpam nueina į virtuvę.

Christelle – Mes irgi buvom labai artimi Patrickui. Todėl, žinoma, esam sukręsti jo mirties. Tai yra galimos mirties... Bet gyvenimas tęsiasi, ne? Gyvenam tik kartą.

Jérôme'as grįžta su pyrago gabalu ir paduoda Christelle.

Christelle (*tiesdama Nathalie*) – Reikia mokėti džiaugtis gerais gyvenimo dalykais...

Nathalie atsikanda pyrago.

Nathalie – Visai skanu... Kas čia?

Christelle (*veidmainiškai*) – Jérôme gamino. Iš ko jis ten...?

Nathalie (*pilna burna*) – Svarbu, kad ne artiškai. Vienintelis dalykas, kuriam esu alergiška. Net nebepamenu jų skonio. Vienintelį kartą valgiau pas močiutę Bretanėje. Atsidūriau priimamajame...

Kiti du pasibaisėję susižvalgo.

Nathalie – Artiškų privalumas tas, kad jų netyčia nepavalgysi nepastebėjęs...

Christelle išplėšia pyrago gabalą Nathalie iš rankos.

Christelle – Gal tada pereinam tiesiai prie deserto...?

Nathalie atrodo prastai.

Nathalie – Man, atrodo, reikės išsivemti... Paprastai skrandis viską priima. Ypač toki gerą maistą... Turbūt stresas...

Ji nueina vonios link. Nathalie dingus, Christelle nebeslepia jaudulio.

Christelle – Tu tikras?

Jérôme (*rodydamas kortelę*) – Mano registracijos užimtumo tarnyboje numeris! Jis iškrito! Ką tik paskelbė per radiją! Negirdėjai? Šešiasdešimt milijonų, įsivaizduoji? Už tiek galim nusipirkti „Airbus“! Na, gal naudotą. Bet geros būklės...

Christelle – Neįtikėtina!

Jérôme'as įpila dvi taures ir vieną paduoda Christelle tostui.

Jérôme – Paragauk paskutinį kartą šito pigaus prekybos centro vyno, kad gerai įsimintum skonį. Nes daugiau tokio greitai negersi...

Jie susidaužia taurėmis.

Christelle – Beprotybė... Čia tikrai ne pokštas?

Jérôme – Man irgi sunku patikėti. Bet skaičių patikrinau tris kartus. Prisiekiu, mes! Mes laimėjom! Penktadienio, 13-osios, didysis prizas!

Grįžta Nathalie.

Christelle – Niekada neatspėsi, ką ką tik sužinojom!

Nathalie – Jie perskambino? Tai jis? Gyvas?

Jérôme (*nejaukiai*) – Na... dar nėra tikri...

Christelle – Bet pastebėjo lagaminą, labai panašų į jo. „Vuitton“. Plūduriuojantį paviršiuje...

Nathalie – Tai kokia ta gera žinia?

Christelle – Na... Šita... (*Isteriškai*) Lagaminą galėsime atgauti!

Jérôme'as gestu mėgina nuraminti Christelle.

Jérôme – Atleisk jai... Nervai...

Nathalie – Jūs teisūs. Tas laukimas nepakeliamas... Net jei jis dar gyvas, vien nuo minties apie Patricką, vieną, įsikibusį į lagaminą vidury Lamanšo žiemą... O mes čia ramiai šiltai sėdim... Kraujas gyslose stingsta... Beje, pas jus irgi ne itin šilta, ar man tik taip atrodo?

Jérôme (*reikšmingai*) – Dabar jau galim vėl įjungti šildymą, tiesa, Christelle? Užsuksiu iki galo...

Jis išeina įjungti katilo.

Nathalie – Kaip manai, kiek žmogus gali išgyventi lediniame Lamanšo vandenyje gruodį?

Christelle – Priklauso... Jis buvo iš tų, kurie greitai sušąla, ne?

Nathalie – Dieve mano...

Grįžta Jérôme'as.

Jérôme – Nustačiau dvidešimt penkis... (*Mirkтели Christelle.*) Jei staiga tektų išskristi į tropikus, išvengsim temperatūrinio šoko...

Nathalie – Jūs ruošiatės atostogauti...?

Jérôme – Ne... Na, o kodėl ne?

Nathalie – Jūsų vietoje vengčiau lėktuvų...

Christelle – Gal ir tiesa. Bėdos mėgsta kartotis... Gal verčiau geras SPA prie Atlanto Bretanėje. Naujam gyvenimui pradėti...

Nathalie – Ir teisingai, reikia mėgautis... Matai, nuo ko priklauso likimas? Ramiai vakarieniauji su draugais penktadienio vakarą, o po akimirkos jau esi našlė...

Christelle – Taip... Arba staiga tampi multimilijoniere!

Nathalie – Mes net gyvybės draudimui neturėjom pinigų... Keista, jis kaip tik pastaruoju metu apie tai kalbėjo. Kad bent vaikų mokslams būtų, jei kas nutiktų... Turbūt kažką nujautė...

Jérôme – O mes galim pasakyti, nieko nenujautėm. Tiesiog nukrito ant galvos...

Christelle (*Nathalie*) – Nagi, blogiausia dar nebūtinai nutiko...

Jérôme – Smūgis, aišku... Reikia ir tai suvirškinti...

Nathalie – O jūs turit?

Christelle – Ką?

Nathalie – Gyvybės draudimą! Na, draudimą mirties atveju...

Jérôme – Mes turim kai ką geresnio, patikėk.

Nathalie – Prisiekiu, jei jis išgyvens, po viso šito į gyvenimą žiūrėsiu kitaip...

Christelle – Mes irgi, patikėk.

Nathalie – Visi tie maži dalykai, kurių kasdien atsisakom, sakydami sau, kad pasidžiaugsim vėliau... Nesąmonė. Reikia gyventi šia diena... Negalvoti apie rytojų...

Jérôme – Teisingai. Aš nuo rytojaus metu darbą.

Nathalie – Maniau, kad tu bedarbis...

Jérôme – Tai nustosiu ieškoti darbo.

Nathalie – Na, vis tiek reikia iš kažko gyventi. Ir atsidėti ateičiai. Juk mūsų pensijos nebus stebuklas... Dieve mano... Patrick, atrodo, savo pensijų sistemai brangiai nekainuos...

Christelle – Nagi, nekalbėk taip...

Nathalie – Kaip aš viena išsiversiu su dviem vaikais...

Christelle – Mes juk čia... Tiesa, Jérôme? Jei nori, galim vieną paimti pas save, kad tau būtų lengviau!

Jérôme (*nelabai entuziastingai*) – Na, taip...

Nathalie – Labai miela, bet... Mes jau ir taip skolingi jums tūkstantį eurų...

Christelle – Žinai ką? Pamirškite tuos tūkstantį. Dabar mums tai jau smulkmena, ne? Jérôme?

Jérôme – Taip, taip... Žinoma... Galit pasilikti...

Nathalie (*susijaudinusi*) – Man tikra paguoda žinoti, kad galiu jums pasikliauti... Žinau, ką jums reiškia tūkstantis eurų... Ypač dabar, kai Jérôme neturi darbo. Jei prašyčiau tokios sumos banke, net nežinau, ar paskolintų. O patys kiek uždirba spekuliuodami mūsų pinigais... Ir jūs... net gruodį negalit sau leisti šildymo... Nebent ateina svečių... Beje, dabar jau kiek per karšta, ne? Nenoriu, kad dėl manęs sprogtų šildymo sąskaita...

Jérôme – Nueisiu truputį sumažinti...

Jérôme'as kelioms sekundėms išeina.

Nathalie – Kaip aš tai pasakysiu vaikams...

Christelle – Kol kas jie miega, ne?

Nathalie – Bet kada nors vis tiek pabus...

Christelle – Klausyk, gal neturėčiau to sakyti, bet negaliu patikėti, kad jis mirė. Ne šį vakarą...

Nathalie – Kodėl būtent ne šį vakarą?

Christelle – Nežinau... Kaip sakei apie savo tėvą. Mirė būtent tavo sūnaus gimimo dieną. Tyčia, kad tave paerzintų.

Nathalie – Manai, Patrick specialiai pasirinko šį vakarą lėktuvo katastrofai, kad sugadintų mums vakarą?

Grįžta Jérôme'as.

Christelle (*norėdama pakeisti temą*) – Gal vėl įjunkim televizorių, kad gautume patvirtinimą... Dabar loterijos rezultatų metas... Tai yra, iškart po jų žinios...

Suskamba Nathalie telefonas ir sustabdo Christelle, jauėjusią prie televizoriaus. Nathalie sustingsta, dvejoja, bet galiausiai atsiliepia.

Nathalie – Taip...? Taip, čia aš... (*Christelle ir Jérôme'ui*) Jie! Pagalbos tarnyba... Taip...? Klausau...

Kiti du atrodo labai nejaukiai.

Nathalie – Bet jūs sakėt, kad... Gerai... Supratau... Ačiū...

Ji padeda telefoną.

Nathalie – Aptiko penkis išgyvenusius, įsikibusius į lėktuvo nuolaužas... Gal net šeštą...

Jérôme – Papildomas skaičius.

Nathalie – Juos bando iškelti sraigtasparniu, bet virš Lamanšo labai blogas oras... Tapatybės dar nežinomos.

Christelle – Tau praneš, kai tik baigs traukimą... Tai yra gelbėjimą!

Nathalie – Ne, jūs teisūs... Tai kaip loterija. Tas laukimas siaubingas. Jaučiuosi lyg būčiau nusipirkusi bilietą ir laukčiau, ar ištraukė mano numerį...

Christelle – Taip... Aš irgi kažko panašaus savęs klausiau, kai ištekėjau už Jérôme'o... Tai yra... O kiek jų buvo tame lėktuve?

Nathalie – Nežinau... Nedidelis lėktuvas į Paryžių...

Jérôme – Tarkim šimtas. Penki išgyvenę... Viena galimybė iš dvidešimties. Vis tiek patikimiau nei loterija...

Nathalie – Man žaidimuose niekada nesisekė...

Christelle – Žinai, kaip sakoma: kas nežaidžia, tas nelaimi...

Nathalie – Dieve mano... Gerai, kad jūs čia, kitaip...

Christelle – Gal nori truputį pailsėti mūsų miegamajame?

Nathalie – O jei jie paskambins...?

Jérôme – Tai gali trukti valandų valandas... Audra... Gelbėjimas jūroje labai sudėtingas... Jie net nežino, ar pavyks ištraukti juos gyvus. Vanduo du ar trys laipsniai, įsivaizduoji...

Nathalie – Vis tiek neužmigsiu.

Christelle – Galiu duoti migdomųjų.

Nathalie – Nemanau, kad užteks. Tokios būklės...

Christelle – Gali išgerti dvi ar tris. Jos labai silpnos...

Nathalie – Labai miela, bet dar ir jūsų lovą užimsiu...

Christelle – Mes irgi, turbūt, nemiegosim, taigi...

Nathalie – Ačiū... Tikrai nemaniau, kad jus tai sukrės beveik tiek pat, kiek mane... (*Pažvelgia į telefoną.*) Velnias, įjungiau balso paštą. Iš įpročio... Pažiūrėsiu, gal paliko žinutę...

Ji atsitraukia patikrinti balso pašto.

Jérôme (*Christelle*) – Mes jos niekada neatsikratysim...

Nathalie – Ne, nieko...

Christelle – Na... praėjo tik penkios minutės nuo jų skambučio...

Jérôme – Ir tarp mūsų... Viena galimybė iš dvidešimties... Vis tiek reikėtų ruošti blogiausiam, ar ne?

Nathalie – Bet ką tik sakei, kad...

Christelle – Nenorim ir suteikti tau klaidingų vilčių... Tiesa, Jérôme?

Jérôme – Reikia pripažinti, dabar jau ima kvepėti... ne Kalėdų eglute, o karstu...

Christelle – Jérôme savo būdu nori pasakyti, kad jei Patrick tikrai mirė, sužinosi tai pakankamai greitai... Ne, geriau eik atsigulti. Nori, iškviesiu taksi?

Nathalie – Atvažiavau savo visureigiu.

Christelle – A, taip, tiesa...

Nathalie – Ir nežinau, ar galiu vairuoti tokios būklės.

Jérôme'as ir Christelle susižvalgo, vos tvardydami susierzinimą.

Nathalie – Bet tu teisi, eisiu truputį pagulėti į miegamąjį. Neužmigsiu, bet... Man reikia pabūti vienai...

Jérôme – Taip, mums irgi... Tai yra, žinoma, mes puikiai suprantam. Tiesa, Christelle?

Nathalie – Einu...

Christelle – Taip...

Nathalie išeina. Jérôme'as ir Christelle ją palydi deramai rimtais veidais, o vos jai dingus pratrūksta džiaugsmu.

Jérôme – Po velnių! Šešiasdešimt milijonų!

Nathalie grįžta. Jérôme'as ir Christelle sustingsta.

Nathalie – Pamiršau telefoną...

Nathalie vėl išeina.

Christelle – Kol nepamatysiu laimingo bilieto, nepatikėsiu. Parodyk...

Jérôme – Einu paimti... (*Žengia žingsnį.*) Velnias, jis miegamajame... Gal ji užmigs ir bent kuriam laikui paliks mus ramybėje. Dabar tikrai ne metas jos žadinti... O gal tuo tarpu išgeriam jos „Veuve Clicquot“? Už pergalę...

Christelle – Miegamajame? Nieko nemačiau... Tik nepamesk to bilieto! Įsivaizduok, nukrito nuo naktinio stalelio, pateko į dulkių siurbį... Vakar pakeičiau maišelį, o šįryt išnešiau šiukšles.

Jérôme – Nesijaudink... Padėjau labai saugiai. (*Ruošiasi atkimšti šampaną.*) Pasistengsiu kamštį iššauti tyliai... kad jos nepažadinčiau.

Christelle – Saugiai...? Kur?

Jérôme – Mano lagamine. Spintos viršuje... Vidinėje kišenėje... Net nepagalvojau išimti, kai grįžom iš Normandijos... Buvau net pamiršęs, kad žaidžiau loterijoje, įsivaizduoji...

Christelle – Turi omeny savo „Vuitton“ lagaminą?

Jérôme – Taip, tą... mano lagaminą. Tik nesakyk, kad ir jame siurbei dulkes... (*Pastebi Christelle sutrikimą.*) Kas?

Christelle – Patrick neturėjo lagamino komandiruotei į Miulūzą... Nathalie paprašė, ar galėčiau vieną paskolinti...

Jérôme'ui iš rankų išsprūsta šampano kamštis ir garsiai pokšteli.

Jérôme – Tu paskolinai jam mano lagaminą? Leidai jam lipti į tą apgailėtiną pigių skrydžių lėktuvą su mano „Vuitton“ lagaminu?

Christelle – Dėl to „Vuitton“ primenu: jis netikras... Padirbinys, kurį nusipirkom Italijoje per atostogas.

Jérôme – Su mūsų šešiasdešimties milijonų bilietu viduje! Už tiek galėtume nusipirkti pačią įmonę, kuri gamina tikrus...

Grįžta Nathalie.

Nathalie – Išgirdau kažkokį sprogimą... Pažadino... (*Pamato jų veidus.*) Kodėl taip atrodot? Gavot naujienų, taip? Blogų ir nedrįstat man pasakyti?

Jérôme – Galima ir taip pasakyti...

Nathalie – Dieve mano...!

Christelle – Ne, tai yra... Ne apie Patricką...

Jérôme – Iš dalies ir apie jį...

Christelle – Jérôme nežinojo, kad paskolinau Patrickui jo lagaminą... Jam tiesiog buvo šokas... Emocinis šokas, noriu pasakyti... Įsivaizduoti geriausią draugą vidury Lamanšo, įsikibusį į jo lagaminą... O aplink rykliai...

Nathalie – Lamanše yra ryklių?

Christelle – Nežinau... Turbūt...

Nathalie – Dieve, tiesa, lagaminas... Mes jau ir taip skolingi jums tūkstantį eurų, kurių nežinia kada grąžinsim, o dabar dar ir „Vuitton“ lagamino niekada neatgausit. Gera bent, kad netikras...

Christelle – Dar yra vilties, ne? (*Pažvelgia į Jérôme'ą.*) Turiu omeny rasti Patricką... kartu su lagaminu.

Jérôme – Manai...?

Christelle – Lagaminas plūduriuoja daug geriau už lavoną! Prisimink vaizdus po lėktuvo katastrofų. Kas plūduriuoja paviršiuje? Lagaminai!

Jérôme – Jei ne per sunkūs...

Christelle (*Nathalie*) – Patricko lagaminas buvo pilnas?

Nathalie – Jis tik vieną naktį praleido viešbutyje Miulūze, todėl daug nepasiėmė...

Kiti du kiek atkunta.

Nathalie – Na, išskyrus krūvą darbo katalogų. Popierius sveria toną. Kai jis išvažiavo, vos pakėliau lagaminą, kad įdėčiau į automobilio bagažinę. Gera, kad su ratukais. Visai neblogai padaryti tie padirbiniai. Jūs teisūs, kam permokėti už tikrą... Bet kodėl jums taip rūpi, kas buvo tame lagamine?

Christelle – Na... Jei jis plūduriuoja, Patrick galėjo į jį įsikibti. Kaip į plūdūrą...

Nathalie – Na jau ne... Čia tas pats, kas kabintis į priekalą... Be to, bagažas skrenda krovinių skyriuje, ne? Nugrimzta kartu su lėktuvo nuolaužomis...

Jérôme'as pasižiūri į Christelle žudančiu žvilgsniu.

Christelle – Kartais, kai aptinka nuolaužas, jas iškelia. Kad rastų juodąsias dėzes, nustatytų katastrofos priežastį ir ištrauktų lagaminus... tai yra kūnus... kad šeimos galėtų atsisveikinti...

Jérôme – Manai...?

Christelle – Žinoma! Nežinau kodėl, bet vis dar turiu vilties. Tiesa, Nathalie?

Nathalie – Na, gal...

Christelle – Juk penktadienis, 13-oji, ne?

Nathalie – Niekada nesupratau, penktadienis, 13-oji, neša laimę ar nelaimę...

Christelle – Matai... Ir viena, ir kita!

Jérôme (*Nathalie*) – Bet tu šimtu procentų tikra, kad jis išskrido su tuo lagaminu?

Nathalie – Su „Travel Discount Airways“? Deja, taip... Aš pati pirkau jam bilietą internetu...

Jérôme (*isteriškai*) – Su mano lagaminu, po velnių! Su mano prakeiktu lagaminu!

Nathalie kiek sutrinka. Christelle rodo Jérôme'ui nusiraminti.

Nathalie – Gerai, šįkart tikrai eisiu... Miegosiu pas mamą. Bent būsiu šalia vaikų, kai jie pabus. Ir jei gausiu naujienų, gerų ar blogų, jums pranešiu. Pažadu.

Jérôme – Šešiasdešimt milijonų... Šešiasdešimt milijonų, po velnių! Pasakykit, kad čia košmaras...

Christelle (*Nathalie*) – Taip, gal taip ir geriau...

Nathalie – Na, paliksiu jus miegoti...

Jérôme – Manai, dabar dar galėsim užmigti?

Nathalie – Paskambinsiu ryte... Sužinosit pakankamai anksti... Aš irgi. Tu teisi, Christelle, tai gali trukti valandas. Grįžusi pas mamą išgersiu migdomųjų...

Jérôme – Ne! Mes norim žinoti dabar! Iškart! Tiesa, Christelle? Negalim taip sėdėti ir laukti kaip kvailiai...

Nathalie – Tiesą sakant, mane labai jaudina, kad tu taip išgyveni... Žinau, Patrick buvo tavo draugas, bet nemaniau, kad jo dingimas tave taip paveiks.

Jérôme – Įjungiu televizorių...

Pranešėjas (*balsas už scenos*) – Laimingas skaičius yra...

Jérôme – Gerai, jau supratom...

Nathalie (*susirūpinusi, Christelle*) – Gal ir jam duotum raminamųjų?

Jérôme'as perjungia kanalą.

Pranešėjas (*balsas už scenos*) – Dabar jau aišku: po „Travel Discount Airways“ lėktuvo katastrofos jūroje išgyvenusiujų nėra. Keli žmonės, įsikibę į savadarbį plaustą ir iš pradžių palaikyti keleiviais, pasirodė esantys neteisėti migrantai, mėginę pasiekti Angliją. Jie, žinoma, tuoj pat susodinti į užsakovą reisą, kuris juos grąžins į kilmės šalį. Beje, tos pačios oro bendrovės lėktuvu. Blika palinkėti jiems laimingos kelionės... O dabar, be jokio perėjimo, vis dar nežinoma ypatingo loterijos prizo laimėtojo tapatybė...

Jérôme'as sugniuždytas išjungia televizorių.

Jérôme – Po velnių... Nė vieno išgyvenusio...

Suskamba Nathalie mobilusis. Ji paima telefoną ir žiūri į numerį.

Nathalie – Jei mama, neatsiliepsi...

Jérôme – Mano „Vuitton“ lagaminas...

Nathalie – Jis...

Christelle – Kas jis?

Nathalie – Patrick... Ekrane jo numeris...

Christelle – Ne...

Jérôme (*nustebęs*) – Koks jo ryšio operatorius?

Christelle – Na, atsiliepk!

Išbalusi Nathalie atsiliepia.

Nathalie – Taip...

Jérôme'as ir Christelle klausosi sulaikę kvapą.

Nathalie – Patrick? Iš kur tu skambini? Beveik negirdžiu... Lyg skambintum iš labai, labai toli...

Jérôme – Nenuostabu... Juk sakė, kad išgyvenusiųjų nėra...

Nathalie – O tu mane girdi...? Patrick...? Alio...? Alio...? (*Dramatiškai atsisuka į kitus.*) Ryšys nutrūko...

Mirtina tyla.

Christelle – Tikrai buvai tikra, kad tai jis?

Nathalie – Nežinau... Ryšys buvo labai prastas...

Jérôme – Na jau...

Nathalie – Bet skambino iš jo telefono. Numeris tikrai jo...

Jérôme – Laimingas numeris...

Christelle – Gal jį išsviedė iš lėktuvo... ir jis spėjo į ką nors įsikibti...

Jérôme – Į lagaminą...

Christelle – Ir skambina, kol dar liko baterijos.

Nathalie – Dieve mano... Bet sakė, kad nėra išgyvenusiųjų... Aš jau vos pradėjau su tuo susitaikyti...

Christelle – Stebuklų būna.

Jérôme – Stebuklas... Dar reikėtų jį laiku surasti, kol rykliai nesuėdė...

Nathalie – Įsivaizduokit Patricką, per tokią audrą vieną vidury Atlanto...

Jérôme – Lamanšo...

Christelle – Lamanšas juk ne toks didelis...

Nathalie – Naktį, įsikibusį į tavo lagaminą, pasiklydusį tame vandenyne...

Jérôme – Lamanše, sakau!

Nathalie – Jį galėjo nunešti srovė... Kaip jie jį suras...?

Jérôme – Tas pats, kas ieškoti lagamino šieno kupetoje...

Nathalie – Pabandysiu perskambinti... Net jei baterija baigiasi, gal spės pasakyti, kur yra. Paieška būtų lengvesnė...

Christelle – Kita vertus, jei jis jau kažkur Ramiojo vandenyno vidury...

Jérôme – Lamanše, po velnių!

Nathalie surenka numerį ir neramiai laukia.

Nathalie – Skamba... Dieve, balso paštas. Lyg girdėčiau balsą iš anapus... Alio, Patrick? Jei išgirsi šią žinutę, noriu, kad žinotum, kaip tave myliu. Ir vaikai taip pat. Prašau, Patrick, laikykis. Dėl manęs. Dėl vaikų. Ir dėl savęs, žinoma. Kol gelbėtojai tave suras. Labai tave bučiuoju, brangusis...

Jérôme'as ir Christelle susijaudinę susižvalgo.

Nathalie – Dar vieną dalyką norėjau tau prisipažinti, Patrick. Kad sąžinė būtų rami. Nes gal niekada daugiau neturėsiu progos. Arba drąsos. Kartą tave išdaviau. Tik vieną mažą kartelį. Bet tai nieko nereiškė, prisiekiu. Ir pažadu, kad vaikas, kurio laukiusi, tikrai tavo. Na, beveik tikra. Jaučiu. Bet jei norėsi, padarysim testą. Taip, nes dar nepasakiau: aš nėščia, Patrick. Tu būsi tėtis! Tai va. Privalai laikytis!

Nathalie, visiškai sujaudinta, padeda telefoną. Kiti du pasibaisėję susižvalgo.

Christelle – Jei po šito jis dar laikysis...

Nejauki tyla.

Jérôme – Telefonas...

Christelle – Nieko negirdžiu.

Jérôme – Ne, Patricko telefonas. Pagal mobilųjį jie galės jį nustatyti! Reikia tuoj pat pranešti gelbėtojams. Dar yra vilties rasti lagaminą... Tai yra Patricką... Koks jų numeris?

Nathalie (*paduodama telefoną*) – Imk, numeris čia išsaugotas.

Jérôme'as paspaudžia perskambinimo mygtuką.

Jérôme – Velnias, nėra ryšio. Pabandysiu balkone...

Jérôme'as išeina.

Nathalie – Nežinau, ar gerai padariau, kad dabar jam tai pasakiau.

Christelle – Kaip manai...

Nathalie – Tai buvo maždaug prieš tris mėnesius. Su mano odontologu. Jo kabinete. Nežinau, kas man užėjo. Gal anestezija taip suveikė...

Christelle – Taip ir pasakyk... Kad tas niekšas tave apsvaigino ir pasinaudojo...

Nathalie – Na, buvo tik vietinė nejautra, supranti... Maža skylutė dantyje... O visa kita aš jaučiau labai gerai... Net geriau negu su Patricku... O tu Jérôme'o niekada neišdavei?

Christelle – Nė karto nuo tada, kai susituokėm...

Nathalie – Na taip, jūs susituokę tik šešis mėnesius. Po penkiolikos bendro gyvenimo metų...

Christelle – Na ir ne...

Grijžta Jérôme'as ir išvaduoja Christelle nuo būtinybės tęsti.

Jérôme – Viskas gerai, jie iškart imsis. Perskambins, kai turės naujienų.

Christelle – Mačiau taip darant kriminaliniame seriale. Žmogų pagal mobilųjį labai lengva nustatyti. Ir paprastai greitai. Na, šįkart jis Lamanšo vidury, bet vis tiek...

Jérôme – Lamanšo.

Nathalie – Dieve mano. Nežinau, ar širdis atlaikys visas šias emocijas... *(Suskamba telefonas.)* Jau?

Christelle – Matai...

Jérôme – Na, atsiliepk!

Nathalie – Alio? Ne, mama, dar negavau patvirtinimo, kad jis mirė, atsiprašau... Ne, neturiu tetos Adèle naujo adreso. Bet nemanai, kad dar kiek anksti rūpintis pranešimais apie mirtį? Gerai, turiu baigti, negaliu užimti linijos. Laukiu skambučio... Dėl gėlių? Klausyk, daryk ką nori, man vis tiek, gerai! *(Isiutusi padeda ragelį. Telefonas vėl skamba, ji atsiliepia.)* Ar paliksi mus pagaliau ramybėje! Oi, atsiprašau, pamaniau, kad mama... Taip, žinoma, klausau... Ne, prisiekiu, tai ne pokštas... Mano vyras turėjo būti tame lėktuve ir... Gerai, ačiū... Paskambinsit, jei bus naujienų?

Ji padeda telefoną, sutrikusi.

Nathalie – Jie... Jiems pavyko nustatyti Patricko telefono vietą...

Christelle – Ir?

Nathalie – Skambutis buvo iš Miulūzo geležinkelio stoties...

Dabar suskamba laidinis telefonas. Christelle automatiškai atsiliepia.

Christelle – Alio? *(Apstulbusi ištisia ragelį Nathalie.)* Jis...

Nathalie paima ragelį.

Nathalie – Patrick? Bet kur tu? Visi tavęs ieško Lamanšo vidury...! Negali būti...! *(Kitiems.)* Jis pavėlavo į lėktuvą! Važiuoja traukiniu Miulūzas–Paryžius!

Jérôme – Dievas yra...

Nathalie – Tu nieko nežinai? *(Kitiems.)* Jis nežino... „Travel Discount“ lėktuvas, kuriuo turėjai skristi, nukrito Lamanše... Nė vieno išgyvenusio... Ačiū Dievui, čia stebuklas! *(Kitiems.)* Miulūzo oro uosto pigių skrydžių terminalo tualete jis dvi valandas buvo užsitrenkęs... Durys neatsidarė... Na taip, pigių skrydžių terminalas – ne verslo klasė... Gerai... Paskambink, kai tik atvažiuosi į Paryžiaus Rytų stotį *(Gare de l'Est)*, gerai? Labai tave bučiuoju, brangusis... *(Jau nori padėti ragelį, bet persigalvoja.)* Klausyk, Patrick? Gavai mano žinutę? Ne, ne, nieko svarbaus, gali ištrinti, tikrai... Dabar, kai žinau, kad nenumirei...

Nathalie padeda telefoną.

Nathalie *(spindėdama)* – Dabar jau tikrai galim atkimšti „Veuve Clicquot“!

Jérôme'ui ir Christelle nejauku, nes butelį jau atkimšo be jos. Tačiau abu be galo laimingi.

Christelle – Juk nuostabu! Tiesa, Jérôme?

Jérôme – Tu atgauni vyrą, o mes...

Christelle – Draugą!

Jérôme – Kada jis atvažiuos į Rytų stotį?

Nathalie – Maždaug po valandos... Šitas košmaras pagaliau baigsis... Ačiū jums. Be jūsų nežinau, ar būčiau ištvėrusi... Šampaną išgersim kitą kartą... Važiuosiu jo pasitikti į stotį, o tada tiesiai namo... Po viso šito, suprantat, turim apie daug ką pasikalbėti...

Christelle – Taip... Ypač jei vis dėlto išklausys tavo žinutę...

Jérôme – Jokiu būdu! Švęsim visi kartu. Tiesa, Christelle?

Nathalie – Bet jis vienintelis išsigelbėjo... Nežinau... Įsivaizduoju kitų šeimų siaubą. Joms pasisekė mažiau...

Jérôme – Gyvenimas – loterija! Reikia tik ištraukti tinkamą numerį! Kitų gaila, bet ką padarysi. Šou turi tėtis! Be to, tokia susinervinusi tu penktadienio vakarą prie Rytų stoties su tuo visureigiu niekur neprisiparkuosi. Aš jam perskambinsiu. Tegul atvažiuavęs sėda į taksi ir važiuoja tiesiai čia. Su lagaminu...

Nathalie – Taksi...? Nežinau, ar mes dabar galim sau tai leisti...

Jérôme – O mes galim! Tiesa, Christelle?

Christelle – Mes irgi turim jums gerą naujieną... Dabar jau galim pasakyti... Na, Jérôme, sakyk...

Jérôme'ui jau besiruošiant kalbėti suskamba laidinis telefonas. Christelle atsiliepia.

Christelle – Taip... A, Patrick... Kaip tik ruošėmės tau skambinti ir... (*Šypsena dingsta.*) Gerai, perduodu... (*Nathalie*) Patrick. Jis išklausė tavo žinutę...

Išbalusi Nathalie paima belaidį ragelį ir eina balkono link.

Nathalie – Klausyk, Patrick, aš viską paaiškinsiu, gerai? Ir nežiūrėk į tai taip! Po to, kas šiandien nutiko, turėtum pažvelgti į dalykus iš perspektyvos, ne? Tu buvai per plauką nuo mirties! Svarbiausia, kad abu gyvi! Tu išgyvenęs, Patrick!

Ji išeina į balkoną baigti pokalbio.

Jérôme – Po velnių... Tik šito betrūko...

Christelle – Dabar tikrai bus sunku jį prisikviesti čia gerti šampano su mumis...

Jérôme – Įsivaizduok, sužinojęs, kad žmona jį išdavė, jis atvažiuoja į Paryžių ir nusprendžia šokti į Seną. Su mano lagaminu...

Nathalie grįžta, sugniuždyta.

Christelle – Na...?

Nathalie – Jis nenori grįžti miegoti namo... Kalba apie skyrybas...

Jérôme – Tegul kol kas miega čia! Tiesa, Christelle? Juk lagaminas jau sukrautas...

Nathalie – A, lagaminas... Tiesa... Na, tai ne svarbiausia...

Kiti du apstulbsta.

Jérôme – Kas?

Nathalie – Patrick pavėlavo į lėktuvą, bet lagaminas jau buvo pridurtas... Deja, galite jį pamiršti. Jis liko lėktuvo bagažo skyriuje...

Jérôme – Koks idiotas! (*Christelle*) Pasakyk, kad čia netiesa!

Nathalie – Na, bent jau gerai, kad lagaminas buvo netikras... Beje, tokie padirbiniai nelabai legalūs. Mačiau reportažą... Patrick galėjo turėti problemų muitinėje...

Christelle – Skrisdamas iš Miulūzo?

Nathalie – Kai persėdi Londone...

Jérôme – Jei ji tuoj pat neišeis, aš ją nužudysiu...

Nathalie kiek nustebina Jérôme'o reakcija.

Nathalie – Nesijaudink, nupirksiu jums tikrą, kaip žadėjau... Bent tiek skolinga...

Jérôme – Taip! Su tuo tūkstančiu eurų, kurį jau ir taip mums skolingi...

Nathalie – Gerai, manau, šįkart tikrai eisiu. Tiesa, Christelle? Šiandien visi jau turėjom pakankamai emocijų...

Christelle atsargiai stumia Nathalie durų link, saugodama ją nuo Jérôme'o įniršio.

Christelle – Nagi, nesijaudink, viskas susitvarkys... Paskambink rytoj, gerai?

Nathalie – Gerai, pranešiu...

Nathalie jau žengia pro duris, bet dar kartą atsisuka.

Nathalie – Beje, kokią gerą naujieną jūs norėjot man pasakyti...?

Christelle galutinai išstumia ją lauk.

Christelle – Paskambinsiu rytoj...

Nathalie išeina. Jérôme'as ir Christelle lieka vieni ir susmunka ant sofos. Sunki tyla.

Jérôme – Šešiasdešimt milijonų eurų...

Christelle meiliai prie jo prisiglaudžia.

Christelle – Nagi, tai ne pasaulio pabaiga... Svarbiausia, kad esam gyvi, ne? Ir kad esam kartu...

Jérôme'as kiek atsipalaiduoja.

Jérôme – Tu teisi...

Christelle – Ir ką mes būtume veikę su tais šešiasdešimčia milijonų?

Jérôme – Sunku įsivaizduoti...

Christelle – Ar mūsų pora apskritai būtų atlaikiusi tokią audrą...

Jérôme – Jau nekalbant apie draugus... Žiūrėk, vos nesusipykome su Patricku ir Nathalie...

Tyla.

Jérôme – Tikrai manai, kad laimėję šešiasdešimt milijonų būtume išsiskyrę?

Christelle – Tokie pinigai gali apsukti galvą... Staiga sužinai, kad gali išpildyti visus troškimus, kuriuos iki tol slopinai...

Jérôme – Tu teisi, frustracija – geriausi poros klijai... Pagalvok, mes iš tiesų galėjom tapti multimilijonieriais... Net šiurpas ima...

Christelle – Nagi, dabar galėsim ramiai praleisti vakarą. Tik mudu, prie televizoriaus...

Jérôme – Žinai, kas mane tikrai atpalaiduotų...

Christelle (*su viltimi*) – Sakyk... Esu pasirengusi išpildyti visus tavo troškimus. Kaip kompensaciją... už tavo netikrą „Vuitton“ lagaminą.

Jérôme – Dokumentinis filmas apie gyvūnus... Pavyzdžiui, apie varanų dauginimąsi...

Christelle entuziazmas gerokai atvėsta.

Jérôme – Žinai, varanai gana palaidi... Patelė iš eilės poruojasi su keliais patiniais, o jaunikliai gauna visų jų genetinį paveldą... Įsivaizduok Nathalie vaiką. Pusė Patricko, pusė odontologo...

Christelle (*prislėgta*) – Dar liko pigaus vyno... Na, ką Nathalie mums paliko... Nori? Geriau pripraskim iš anksto...

Ji įpila dvi taures, o Jérôme'as įjungia televizorių.

Pranešėjas (*balsas už scenos*) – ...Ką tik aptiktas „Travel Discount Airways“ reisas 32B, kurį laikėme nukritusiu į Lamanšo sąsiaurį. Pasirodo, pilotas tiesiog užmigo prie valdymo. Užuoat nusileidęs Londone, lėktuvas skrido toliau ir pasiekė Aliaską, kur, baigiantis degalams, turėjo avariniu būdu leistis ant ledo.

Jérôme – Keista, matai, man jau atrodo, kad tai visai ne mūsų reikalas.

Suskamba telefonas. Christelle lyg zombis kelią atsiliepti, Jérôme'as neatitraukia akių nuo televizoriaus.

Pranešėjas (*balsas už scenos*) – Štai keli lėktuvo vaizdai, padaryti žvalgybinio orlaivio...

Christelle – Taip...?

Pranešėjas (*balsas už scenos*) – Keleivių likimas kol kas nežinomas, tačiau šiose nepaprastai ryškiose nuotraukose aiškiai matyti du poliariniai lokiai, žaidžiantys su lagaminu...

Christelle – Ne...!

Apdujusi Christelle padeda ragelį ir grįžta prie Jérôme'o.

Jérôme – Kas skambino...?

Christelle – Nathalie ginekologas... Tai yra mano... Mes turim tą patį...

Jérôme – Ir...?

Christelle – Jis supainiojo mūsų bylas... Ne ji nėščia, o aš!

Jérôme (*visiškai pasimetęs*) – Jūs dar ir tą patį odontologą turit?

Christelle (*džiūgaudama*) – Aš nuo tavęs nėščia! Mes turėsime kūdikį, Jérôme!

Jérôme (*ne itin sužavėtas*) – Bet... Maniau, kad negalim turėti vaikų... Tavo ginekologas sakė, kad sprendžiant iš mano spermatozoidų tikimybė – viena iš milijono!

Christelle – Penktadienis, 13-oji!

Tamsa.

Pabaiga

ALTERNATYVI PABAIGA SU KETVIRTUOJU VEIKĖJU (PATRICK)

Jérôme'as nespėja nieko daugiau pasakyti, nes suskamba durų skambutis.

Jérôme – Jei vėl ji, įleisk, o šikart aš pats ją išmesiu pro langą...

Christelle vis tiek eina atidaryti.

Christelle (*nustebusi*) – O, labas, Patrick...! Gerai parvykai? Tai yra... Mes tavęs jau nebelaukėm...

Patrick (*niūriai*) – Aš netruk dau?

Christelle – Žinoma, ne. Ką tu čia išsigalvoji...

Jérôme – Po visko, kas čia jau buvo...

Patrick įeina lyg apdujęs.

Patrick – A, Jérôme, tu čia...

Jérôme – Na taip. Aš čia gyvenu, tiesą sakant...

Patrick – Žinau, vėlu. Bet po visko, kas man ką tik nutiko...

Jérôme – Na, bent jau ne tavo traukinys nukrito ant Aliaskos ledo, ne?

Patrick – Ne, kalbu apie Nathalie. Vis dar negaliu atsitokėti.

Christelle – Mums labai gaila, Patrick... Tiesa, Jérôme?

Jérôme – Mmm...

Christelle – Bet sėskis, prašau. Nori ko nors išgerti?

Jérôme – Arseno, strichnino...?

Christelle įpila jam pigaus stalo vyno.

Christelle – Ledo...?

Patrick neatsako. Atsisėda ir be jokios reakcijos ištuština taurę, o kiti du nustebę žiūri.

Jérôme – Oho... Jam tikrai blogai... Net į mūsų pigų vyną nebereaguoja...

Patrick – Mes susituokę dešimt metų, įsivaizduojat? Niekada nebūčiau pagalvojęs, kad Nathalie sugebėtų taip pasielgti...

Christelle – Nagi... Gal vis dėlto per daug dramatizuoja...?

Jérôme – Jis ką tik sužinojo, kad žmona jam neištikima...

Christelle – Niekada nemėgau taip grubiai sakyti...

Patrick – Manai pažįstantis žmogų, o paskui...

Christelle – Kiekvienam gali pasitaikyti suklusti...

Jérôme – Vis dėlto... Su savo odontologu...

Patrick – Jis buvo mano odontologas.

Christelle – Ir svarbiausia, kad ji turėjo drąsos tau prisipažinti, ne? Tai labai drąsu...

Jérôme – Greičiau labai kvaila...

Christelle – Tai rodo, kad ji tavimi pasitiki... O pasitikėjimas poroje labai svarbu... Tiesa, Jérôme?

Jérôme – Ji tiesiog manė, kad jis miręs...

Christelle – Nagi, pamatysi... Viskas susitvarkys...

Patrick – Nežinau... Man, turbūt, reikės laiko...

Jérôme – Maždaug kiek...? Nes, kaip pats sakei, jau vėlu... Aš mielai eičiau miegoti...

Christelle – Jérôme savo žodžiais nori pasakyti, kad šiandien visi patyrėm daug emocijų... Normalu, kad tau reikia atsitraukti ir viską apmąstyti... Miegosi čia ant sofų... O rytoj viskas atrodys aiškiau...

Jérôme – Nežadam, kad rytoj bus geriau. Tik kad bus aiškiau...

Patrick – Ačiū... Žinojau, kad galiu jums pasikliauti... Draugai pažįstami nelaimėje...

Jérôme – Taip... Tą tavo žmona kartojė visą vakarą...

Christelle – Eisiu atnešti patalynės... Jérôme, paimk iš spintos antklodę...

Jérôme'as ir Christelle trumpam dingsta. Patrick atsistoja ir nueina į balkoną. Prieina prie turėklų ir persisveria. Grįžusi Christelle jį pamato ir sustingsta, manydama, kad jis ruošiasi šokti.

Christelle – Patrick, ne!

Patrick nustebęs atsisuka.

Patrick – Aš... tik žiūrėjau į vaizdą...

Christelle – Dieve, kaip išgąsdinai... Pamaniau, kad...

Patrick – Niekada nepastebėjau, kad truputį pasilenkus iš jūsų balkono matyti „Le Belge Rose“ – „Rožinis belgas“...

Christelle (nerimaudama dėl jo psichinės būklės) – Rožinis... belgas?

Patrick – Baras.

Christelle – Belgiškas baras?

Patrick – Taip... Bet svarbiausia – gėjų baras...

Christelle kiek sutrinka. Jérôme'as grįžta su antklode ir numeta ją ant sofų.

Jérôme – Na, jau tikrai jo neklosiu ir labos nakties bučinio neduosiu.

Patrick dviprasmiškai į jį pažvelgia.

Christelle – Pažadi nedaryti kvailysčių?

Patrick – Pažadu.

Christelle – Gera, tada visi eisim miegoti. Mums irgi buvo sunki diena...

Suskamba laidinis telefonas. Jérôme'as atsiliepia.

Jérôme – Aha...? Taip, jis čia... Gera, duodu... (*Ištiesia ragelį Patrickui.*) Nathalie nori su tavim pasikalbėti...

Patrick nenoriai paima ragelį.

Patrick – Taip... Klausyk... Ne... Nežinau... Ne... Rytoj pasakysiu, gerai? Taip, man reikia kelių dienų pagalvoti, gali suprasti, ne...?

Jérôme (*susirūpinęs*) – Kelių dienų...?

Patrick – Gera, susiskambinsim...

Jis padeda ragelį.

Christelle – Esu tikra, jūsų santuoka atlaikys šį išbandymą... ir po jo bus dar stipresnė!

Patrick – Aš irgi miegojau su odontologu...

Christelle (*po akimirkos*) – Na matai, vadinasi, nieko tokio...

Jérôme'as apstulbęs žiūri į ją.

Christelle (*Patrickui*) – Beje, dar nepasakiau! (*Jérôme'ui*) Pasakom jam?

Jérôme – Ką?

Christelle – Aš nėščia, Patrick!

Jérôme – A, taip, tiesa.

Christelle – Argi ne gera žinia?

Jérôme – Tau gera žinia ta, kad tavo žmona laukiasi ne nuo tavo meilužio.

Christelle – Ne, po visko, kas šiandien nutiko ir mums... Kaip tik apie tai kalbėjom su Jérôme'u. Svarbiausia – likti kartu, kad ir kas nutiktų... Įveikti sunkumus... Drauge... Pinigai poroje juk ne svarbiausia!

Patrick – Pinigai?

Christelle (*Jérôme'ui*) – Ir šitą papasakojam? (*Jérôme'as neatsako, prislėgtas.*) Įsivaizduok, tame lagamine, kurį tau paskolinau komandiruotei į Miulūzą...

Patrick – Tame netikrame „Vuitton“...

Christelle – Buvo loterijos bilietas...

Patrick (*išsiblaškęs*) – Aha, loterijos bilietas...

Christelle – Šį vakarą per televizorių sužinojom, kad mūsų numeris laimėjo...

Patrick – Kiek?

Jérôme – Šešiasdešimt milijonų.

Patrick – Oho, nemažai...

Christelle – Vadinasi, to bilieto niekada neatgausim...

Jérôme – Nebent poliarinė meška, radusi mano lagaminą, pati atneš bilietą į loterijos punktą atsiimti prizo.

Christelle – Matai? Praradom šešiasdešimt milijonų, bet gaunam kūdikį, kurio jau nebesitikėjom!

Jérôme – Kaip sakoma: nesiseka žaidime, sekasi meilėje...

Patrick – Man labai gaila... Turiu omeny tuos šešiasdešimt milijonų... Iš dalies čia mano kaltė...

Jérôme (*grėsmingai*) – Iš dalies...?

Christelle – Manau, dabar tikrai metas eiti miegoti. Eini, Jérôme...?

Christelle nusiveda Jérôme'ą miegamojo link. Patrick lieka vienas. Išeina į balkoną ir susimąsto. Tada išsitraukia telefoną ir surenka numerį.

Patrick – Alio...? Ne, aš nemiręs... Atsiprašau, kad vėl jus nuvyliu, uošviene... Gal galit pakviesti Nathalie? Ačiū... (*Po akimirkos.*) Nathalie? Čia Patrick... Klausyk, aš gerai pagalvojau ir... Taip, jau. Ką padarysi... Paprastai priekaištauji, kad per lėtai mąstau... Todėl pasakysiu iškart... Niekada tau neatleisiu, kad permiegojai su mano odontologu... Aš skiriuosi, Nathalie... Taip, žinau, esu apgailėtinas... Taip, žinau, tavo mama jau seniai tau tai sakė... Gerai, mano odontologas rytoj atsiųs skyrybų dokumentus... Mano advokatas, tą ir pasakiau, ne? Taip, ir tu eik velniop... Labanakt, Nathalie.

Patrick padeda telefoną, susimąsto, paskui iš marškinių kišenės išsitraukia loterijos bilietą ir į jį pažvelgia.

Patrick – Šešiasdešimt milijonų... Christelle teisi... Dar net rytas neišaušo, o man jau viskas daug aiškiau... (*Pagaliau suvokia.*) Šešiasdešimt milijonų eurų! (*Ranka sudreba, bilietas išsprūsta ir nukrenta ant balkono krašto.*) Velnias... Negali būti... Po velnių...

Jis skubiai pradeda ropštis per balkono turėklus. Staiga paslysta, surinka, netenka pusiausvyros ir sustingsta pačioje kritimo pradžioje.

Tamsa.

Lyg sapne pasigirsta iš anksto įrašytas dialogas.

Jérôme – Ką galima padaryti prieš likimą...

Christelle – Nieko...

Jérôme – Vis tiek neįtikėtina...

Christelle – Taip... Vienintelis jis nebuvo tame lėktuve, o galiausiai Patrick bus vienintelė šios katastrofos auka...

Jérôme – Iškvietei greitąją...?

Christelle – Turėtų atvažiuoti bet kurią minutę.

Jérôme – Tikrai manai, kad jis norėjo nusižudyti?

Christelle – Šiaip sau nuo balkono nenukrenti...

Jérôme – Jei tik jis būtų nutapęs mano paveikslą... Dar galėčiau tikėtis, kad jo vertė pakils.

Artėja greitosios sirena.

Christelle – Štai jie... Pagaliau pasakys, ar Patrick tikrai miręs... Juk čia tik vienu aukštu virš gatvės.

Jérôme – Atrodo gana miręs, ne?

Christelle – Stebuklų būna...

Jérôme – Taip... Juk penktadienis, 13-oji!

Pabaiga

Apie autorių

Jean-Pierre Martinez gimė 1955 m. Auvers-sur-Oise, Prancūzijoje. Savo kūrybinį kelią jis pradėjo kaip būgnininkas keliose roko grupėse, vėliau dirbo reklamos semiotikos srityje. Po to tapo televizijos scenaristu, o vėliau grįžo į scenos meną kaip dramaturgas.

Jis yra parašęs apie šimtą televizijos scenarijų ir 123 pjeses, tarp jų komedijas, statomas daugelyje pasaulio šalių, tokias kaip Penktadienis, 13-oji ir Strip Poker.

Šiandien Jean-Pierre Martinez yra vienas dažniausiai statomų šiuolaikinių prancūzų dramaturgų. Jo pjesės išverstos į daugybę kalbų ir buvo statytos daugiau nei 100 šalių, tiek profesionaliuose teatruose, tiek mėgėjų trupėse.

Jo pjeses galima rasti čia:

<https://jeanpierremartinez.net>

Jean-Pierre Martinez atstovauja Prancūzijos autorių teisių organizacija SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Autorių teisės

Šis tekstas yra saugomas autorių teisių.

Šios pjesės tekstą galima nemokamai atsisiųsti skaitymui ir asmeniniam naudojimui. Bet koks viso teksto ar jo dalies atgaminimas, publikavimas, adaptavimas ar kitoks naudojimas be išankstinio autoriaus leidimo yra draudžiamas, išskyrus galiojančių teisės aktų numatytus atvejus.

Bet kokiam viešam pjesės pastatymui, tiek profesionaliam, tiek mėgėjų, būtina iš anksto gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Avinjonas – 2026 m. spalio

<https://jeanpierremartinez.net>

Pjesę galima atsisiųsti nemokamai